

(πίνακας 31)
Μαρία Κονίδη

Ο Λεωνίδας

Με μύρα έραναν οι Μοίρες
τη νάκα του προτού να γεννηθεί
με ανθόνερο το έπλυναν και νάμα
ροδόσταμο το πότισαν μωρό
και είχε της μάνας του το γάλα
την αμβροσία και το νέκταρ των θεών!
Στις όχθες του Ευρώτα, στα καλάμια
μεγάλωνε με μέλανα ζωμό
με ιστορίες κάτω απ' τα πλατάνια
με μύθους για κρυμμένο θησαυρό
ολόγυμνος μέσα στις παλαιίστρες
ο πόνος του σύντροφος πιστός
έπαιζε στην ασπίδα του δοξάρι
ύμνους και παιάνες επικούς
κάρφωνε στο χώμα το κοντάρι
κι έκανε όρκο στους θεούς
να πέσει σε μια μάχη σαν λιοντάρι
αληθινός Σπαρτιάτης στους νεκρούς!
Υπάκουος στα ήθη και στους νόμους
σπούδασε στις Απέλλας το σχολειό
τα λόγια του σοφά και μετρημένα
ένιωθε στην καρδιά του σαν θεριό
αγνάντευε το όνειρο της μάχης
άρχοντας βασιλιάς και αρχηγός
πίσω του στρατιώτες οπλισμένοι
λίγοι, εκλεκτοί και μαχητές
πρόθυμοι να δώσουν τη ζωή τους
ή να γυρίσουν νικητές!
Του φύλαξε η τύχη Θερμοπύλες
ο Εφιάλτης έμεινε για πάντα μισητός
η αυτοθυσία χρέος και καθήκον
προνόμιο των γενναίων και των τολμηρών
με το σπαθί του πέρασε στην Ιστορία
το όνειρο βγήκε αληθινό
τη γη η ασπίδα του σκεπάζει
με το κοντάρι του άγγιξε τον ουρανό
πρότυπο το όνομά του στους αιώνες
ίνδαλμα όλων των γενιών
με δύο λέξεις αναλλοίωτες στο χρόνο
λακωνικές « ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ! »

Β. Γ. Βλαχάκος

“ ΩΔΗ στην Ουράνια Γη ”